

Pak je z něho:

cvalík, tambor,
pukeš, dudek,
kvítek, milánek,
zlato, mazánek,
beránek, beruška,
holoubek, holubička,
hlavička, hubička,
šmrdolín,
capáček.

A než se nadějeme, je tu:

chasník, čipera,
umouněnc,
drabant, chacharče,

rarach, čert, kulihrášek,
šmudla, usmrkánek, nezdara,
ratolest, holota, buřvala, slečinka.

Zkrátka v téhle knížce si mají říkat děti. Ne však samy – nejraději s maminkou, tatínkem, babičkou, dědou, v mateřské škole s paní učitelkou i s druhými dětmi. A proč? Protože děti nejsou na světě samy, a hlavně nemají být samy. Jsou naše a my jsme jejich.

Byl jeden
domeček,

v tom domečku
stoleček,

na stolečku
mistička,

v té mističce
vodička,

v té vodičce
rybička.

Kde je ta ryba?
Kočka ji snědla.

Kde je ta kočka?
V lesy zaběhla.

Kde jsou ty lesy?
Na prach shořely.

Kde je ten prach?
Voda ho vzala.

Kde je ta voda?
Voli ji vypili.

Kde jsou ti voli?
Páni je snědli.

Kde jsou ti páni?
Na hřbitově
zakopáni.

Kdo chce
mnoho
znáti,
nesmí
dlouho
spáti.

Ranní ptáče
dál doskáče.

Nechval dne před večerem.

Záhy vstávej, příklad dávej.

Když začne skřivánek
povrzávat,
nechce se z postele
ráno vstávat.

Když jsem já k vám přišel
v poledne,
tys teprv vstávala
z postele.
Taková panenka
žádná hospodyňka
nikdy nebude.

**Jak se dívá,
kdo nerad vstává:**

jako sto čertů
jako bubák
jako jezevec z díry
jako morous
jako devět hromů
jako kakabus
jako sůva z nudlí
jako když mu uletěly včely

Vlaštovička, malý pták,
nejdřív zrána štěbetá,
nejdřív zrána štěbetá,
jak bílý den zasvítá.

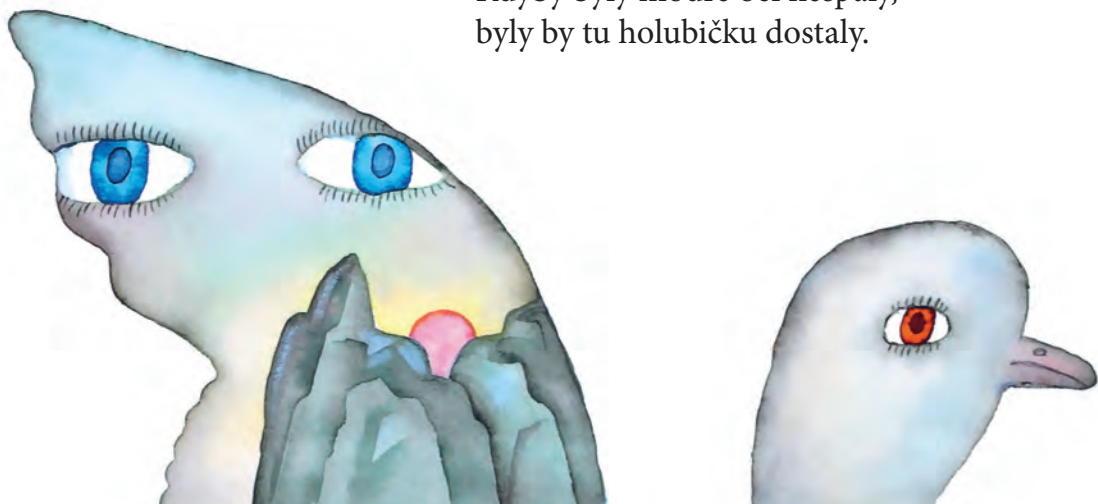
Vlaštovička lítá,
povídá, že svítá,
svítá svítáníčko,
vstaň, má Anduličko!

Kdybych měla klíče
od toho svítání,
nedala bych svítat
zítra do snídaní.

**Je-li jasno, záhy vstávej, pakli mračno, déle spávej.
Špatná to hospodyně, kterou slunce pod peřinou vídá.**

Vyletěla holubička ze skály,
probudila modré oči ze spaní.
Kdyby byly modré oči nespaly,
byly by tu holubičku dostaly.

Víte, která princezna byla největší spáček? Ne? Tak si poslechněte pohádku o Šípkové Růžence. Ale pozor, abyste při pohádce také ne-usnuli.

Šípková Růženka

Před dávnými a dávnými časy byl jeden král a královna. Žili spolu spokojeně, jen jedna věc je trápila. Stále se nemohli dočkat dětí. Když se jim po letech narodila dceruška, radost královských rodičů nebrala konce. Malá princezna byla hezká jako růžové poupátko, a tak jí dali jméno Růženka.

Král hned nechal vystrojit bohaté křtiny. Pozval všechny příbuzné, přátele a sousedy, jen na stařenu, která bydlela ve staré zámecké věži, docela zapomněl.

Byly to krásné a slavné křtiny. Nikdo žádné podobné nepamatoval. Stoly se prohýbaly pod mísami vybraných pochoutek, víno teklo proudem. Hrála hudba a všichni se radovali.

Po slavnosti se hosté rozjeli domů a celý zámek šel spát.

Uprostřed noci se královna probudila a chtěla se podívat na malou Růženku. Vstoupila po špičkách do pokoje, kde princezna spala, a co nevidí.

Nad kolébkou se sklánějí tři ženy v bílých plachetkách, v rukou drží rozžaté svíce. Byly to sudičky. Královna úžasem ani nedýchala, jen poslouchala, co říkají.

„Budeš krásná, princezno, a prožiješ mnoho šťastných dní,“ řekla tichým hlasem první sudička.

„Až ti bude patnáct let, přetrhne se nit tvého života. Píchněš se o vřeteno do prstu a zemřeš,“ pravila druhá sudička.

„Nezemřeš, princezno, jen budeš spát hlubokým spánkem. Za sto let tě probudí ze sna statečný princ,“ dodala třetí.

Svíce zaplály jasným plamenem, pak zhasly a sudičky zmizely, jako by tu nikdy nebyly.

Královna zůstala jako opařená. Nevěděla, jestli to nebyl jen zlý sen. Vzbudila krále a vyprávěla mu, co viděla. Král svou choť všemožně utěšoval, ale sám slovům příliš nevěřil.

Malá princezna rostla jako z vody a byla den ode dne krásnější. Všichni ji měli rádi pro její milou povahu. Radovala se z každé hezké chvílky, o zlé sudbě neměla ani zdání.

Král se snažil nešťastný osud od princezny odvrátit. Hned po křtinách dal v celém království zničit všechna vřetena a Růženku hlídal jako oko v hlavě.

V den patnáctých narozenin padl na princeznu podivný smutek. Zatoužila být chvílku sama, a tak nepozorovaně vyběhla do zahrady. Procházela se, až došla ke staré věži. Vystoupala po točitých schodech k malým dvířkům. Vešla do světničky vysoko ve věži a tam spatřila stařenu, která seděla u kolovratu a předla len.